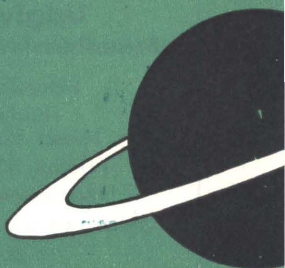
UFONYT

Sven Olov Larsson
Majorsgatan 3 A
Borlänge 2

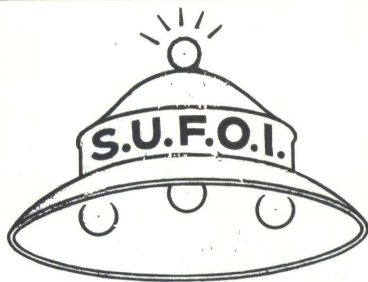

S. U. F. O. I.

April 1962

Pris 1,50 kr.

Udgiver: S.U.F.O.I.
(Scandinavian UFO-investigation)

Ekspedition og abonnement:
Forlag S. U. F. O. I.
Hauser Plads 18, København K
Telefon BY 9228 - Giro 843 80
Abonnement kan endvidere tegnes gennem en af nedennævnte kontaktgrupper.
Pris 18 kr. pr. år

Redaktion:

Hans Christian Petersen (ansvarlig)
Vagn Dybkær (stofbehandling)
E. Jensen (dansk stof)
Gerda Rørbæk Nielsen
(Kosmologi - oversættelser)

S.U.F.O.I. og »UFO-NYT«

Det er S.U.F.O.I.s mening gennem „UFO-NYT" at fremme kendskabet til og interessen for, hvad der foregår på UFO-fronten.

De i „UFO-NYT" offentliggjorte artikler fremtræder som bidrag til kendskabet og forståelsen af UFO-forskningen i dens forskellige former, uden at S.U.F.O.I. nødvendigvis anerkender de tanker, som måtte fremkomme heri, og uden at organisationen hæfter for de fremsatte meninger.

INDEHOLDER bl. andet

Organisationsoversigt:

Leder: H. C. Petersen, Rønneallé 9, Sunds, telefon Sunds 194.

Kontaktudvalget:
Sekretariat. Leif E. Pedersen, Kastrupvej 260, Kbhv. Kastrup, telefon 01 50 05 22.
Kontakt til udlandet, teknisk afd.: Frank Pedersen, Dalgårdsparken 20 - Lynge - Tlf. 283
Regnskabsfører: Irma Andersen, Borgmestervangen 8, Randers, giro nr. 117725
Foto-afdelingen: Ensio Slej, Elselillevej 5, Kbhv., Sundby, tlf. (01) 55 11 82.
Udklipscentral: Alfred Hansen, Lindevej 29, Espergærde, tlf. 948.
Rapportcentral: E. Jensen, Tinggården 11, Kbhv., Sundby, tlf. Am. 360.
Bibliotek: P. C. Andersen, Violvej 5, Randers.
Oversættelsescentral: Gerda R. Nielsen, Søgaardsvej 11, Næsby, tlf. 09 119920.

Repræsentanter for København.
Aage Müller Christensen, Bachersvej 67, København, Sundby, tlf. SU 9525.
X. P. Madsen, Bakkehave 8, Hørsholm, tlf. 1677.

Repræsentant for Fyn:
Axel Nielsen, Søgårdsvej 11, Næsby, tlf. 09 119 920.

Repræsentanter for Jylland:
O. Holm, Sjællandsgade 80, Aalborg, tlf. 081 28325.
Vagn Dybkær, Alpedalsvej 6, Kolding, tlf. 5394.
Jørgen Andersen, Glentevej 37, Silkeborg, tlf. 1322.

Repræsentanter for Sjælland og Lolland-Falster:
Ole Henningsen, Taarsvej 15, Nakskov.
Børge Jensen, Bækgårdsvej 3, Borup Sj., telf. (03 626) Borup 101.

Kontaktgrupper pr. 1. juli 1961

JYLLAND:
Aalborg: O. Holm, Sjællandsgade 80 (Norgesgade 4), telf. 081 28325.
Aarhus: G. Sørensen, Skovvangsvej 191.
Esbjerg: Axel Christensen, Niels Juelsgade 4, telf. 5825.
Gandrup: D. Justesen, Gandrup, telf. 85.
Holme: K. L. Fick, Holmesvinget 8, Højbjerg.
Horsens: P. Mathiesen, Fr. Bajersgade 3, telefon 066 23095.
Højbjerg: Jarl Larsen, Rosenvangsallé 212 e.
Kolding: G. Th. Jensen, Aabenraavej 43, telf. 3293.
Nibe: N. Rohde Nielsen, Hovvej 8.
Randers: A. C. Therkildsen, Bøsbrovej 29 b, telf. 5508.
Silkeborg: J. Andersen, Glentevej 37, telf. 1322.
Skalborg: E. Julsgaard, Hobrovej 329.
Vejle: G. Fjeldsted Nielsen, Østerled 18, IV, telefon 610 kan benyttes.
Viborg: M. Holbech, Sjællandsgade 12, tlf. 3410.

SJÆLLAND OG LOLLAND-FALSTER:
Hørsholm: X. P. Madsen, Bakkehave 8, telf. 1677.

Fortsættes på bagsiden

★ AKTUELT ★

(Ought to be translated)

NI — OTTE — SYV — SEKS — FEM — FIRE — TRE — TO — EN — NUL —! Disse tal betød nedtællingen af *John H. Glenn jr.'s* raket, da han som det første intelligente forsøgsdyr i den vestlige verden sad øverst oppe og ventede på . . . ja, på hvad?

Det var en sindsoprivende oplevelse. Denne nedtælling kunne betyde Glenns død, eller den kunne betyde et nyt og meget, meget stort skridt fremad i rumforskningen. Gud være lovet, at det blev det sidste.

Dagene, der gik forud, var spændende. Man så pludselig den ellers så flegmatiske amerikaner, for hvem livet normalt kun drejer sig om penge, biler, mad og drinks, forandre karakter. Han ligesom vågnede til dåd; han havde ligesom fået noget at tænke på. Man diskuterede, og man livede op. — Dagene gik. Den ene udsættelse afløste den anden. Men hver morgen, når raketten skulle fyres af, var der pakket foran fjernsynsapparaterne. Spændingen var næsten uudholdelig den sidste morgen, da det så ud til, at nu skulle det ske.

Kæberne bearbejdede tyggegummiet i et tempo, man normalt ikke ser, og den ellers så snakkesalige amerikaner var tavs — bleg, men fattet.

Og så skete det! — Når først tidspunktet er der, så sker tingene så hurtigt, at man næsten ikke kan fatte det. Pludselig var det X ÷ 1 minut, X ÷ 30 sekunder, X ÷ 20, X ÷ 10, NI — OTTE — SYV — SEKS — FEM — FIRE — TRE — TO — EN — NUL — BRAGET, RØGEN, ILDEN — TAVSHED. Der var en bøn på alles læber: Hjælp ham; lad ham leve! Gid det må gå godt!

En brøkdel af et sekund kan være afstanden mellem liv og død. Døden kom ikke til orde denne gang.

Der på den klare, subtropiske himmel rasede et brølende uhyre af sted mod de uendelige vidder, hvortil tidligere kun „englene" havde adgangskort — udstedt af Vorherre!

Glenns adgangskort var i orden; døren stod åben. På få timer hvirvlede et fnug af et menneskelegeme gennem de tyste sfærer og høstede på sin vej viden af et omfang, som vi, når det engang bliver offentliggjort, næppe kan fatte!

— — —

Der var mange interessante detailler at iagttage for den vågne tilskuer og tilhører. Indtrykkene var dog for det meste for korte til, at det er muligt at beskrive dem her, men det var virkelig interessante og talende detailler, og der var slet ikke så få. Et par af disse „tildragelser" kan vist godt nævnes, uden at det bliver opfattet forkert af andre end den stupide „flok" derhjemme!

„Jeg ser meget skarpe lys — som lyskugler — lige uden for mit vindue", var en af de bemærkninger, som smuttede forbi censuren i „Mercury Control" på originaludsendelsen. Under genudsendelsen var den der ikke!

En vis overgang blev Glenn gang på gang afbrudt, lige når han var begyndt at tale; somme tider et par sekunder, somme tider helt op til 10 sekunder. Speakeren fra TV meddelte lidt senere — tydeligt opfordret dertil — at man måske havde bemærket, at der var små ophold i Glenns transmissioner. „Det skyldes", sagde han, „at der ikke tales i disse perioder". — Det er alt sammen i den skønneste orden; det pudsige var blot, at hver tavshedsperiode blev afsluttet med et: „Roger!" fra „Mercury Control". „Roger" betyder „forstået"! eller „opfattet"!! Og der var flere andre „små" uoverensstemmelser — som heller ikke var der under nogen af genudsendelserne!

Nå, det er et nødvendigt onde, som vi vil være nødt til at finde os i en tid endnu; og vi må være glade og tilfredse med de små ting, som vi bliver vidne til under kommende afskydninger — hvis vi fortsat kan regne med originalbilleder og -lyd.

Det var meget spændende minutter, da Glenn anden gang nærmede sig den amerikanske vestkyst, og man skulle træffe afgørelsen om en omgang mere. Der var flere advarselslys på, og Glenn måtte styre raketten selv, fordi den automatiske kontrol ikke virkede.

„Mercury Control" besluttede sig til en tredje omgang. Man åndede lettet op: Så går det godt; så er der ingen fare! — Alt er relativt! Et uendeligt faremoment dukkede snart op i horisonten, nemlig

det område, hvor tilbagekomsten til atmosfæren skulle finde sted — med efterfølgende udløsning af faldskærmen — og landingen.

Endnu en gang gik det hele så hurtigt, at det ikke var til at følge med: Tilbagekomsten er påbegyndt — faldskærmen skulle nu være i funktion — han ville ramme vandet inden for de næste to minutter!

Har nogen set rumkapslen eller faldskærmen? Spørgsmålene svirrede. TV var lige ved at miste kontrollen med de mange hjælpeled. Så var der bare tavshed — dyb, dramatisk tavshed. Så kom den første melding: Trækskærmen observeret af radar! Hvad med faldskærmen? Ingen svar. Men en meddelelse om, at kapslen nu under alle omstændigheder var landet på vandet.

Endelig meddelelse fra et krigsskib: Kapslen observeret; vi er på vej. — Næste melding: Kapslen befinder sig nu på dækket; John har det godt.

Pyha!

— — —

Nu er det fredag den 24. februar. Morgenaviserne er fulde af beretninger om og kommentarer til Glenns flyvning. Artiklerne er at finde under glade overskrifter som:

„Glenns fascinerende beretning om rumflyvningen".
„Glenn hyldes af enorme menneskemængder".
„Amerika byder rumhelten velkommen tilbage".

På forsiden af „THE MOBILE REGISTER" omtales pressekonferencen, hvor Glenn bl. a. blev spurgt om de mystiske lys, han observerede. Der står at læse:

Citat: „Han kiggede ned i kabinen for at kontrollere et instrument, og da han så op igen, „var det som at se på en helt ny stjernehimmel". Stjernehimlen viste sig at være nogle mystiske partikler, som i lyset af den opkommende sol „var klart gulligt-grønne — som en ildflue på en mørk nat".

UKENDT FOR VIDENSKABEN.

Disse partikler, ukendte for videnskaben, var placeret omkring 6—10 fod fra hinanden (2—3 meter). Når én af dem kom op imod hans vindue, og han kunne se dem i sollyset, så den ud til at være hvid og omkring 3/8 tommer (VS-tommer) bred. Astronauten sagde, at han ikke anede, hvad de var!" — *Citat slut.*

Da vi ikke sad ved Glenns side, kan vi endnu ikke sige, hvad det var, han så; men vi kan sige, hvad det kunne være, nemlig *„telemeterskiver"!* Oplysninger om, hvad fænomenet var, vil tilgå medlemmerne eller blive offentliggjort her i bladet — afhængigt af oplysningens karakter — lige så snart oplysningerne foreligger.

— — —

Lad os alle glæde os over det fine resultat, og lad os håbe, at russerne snart må gøre deres eksperimenter med mennesker og rumskibe til en menneskehedens sag, så vi også kan følge deres anstrengelser, kampe, angst og glæde på nærmeste hold.

Gid Glenns manende ord til pressen må blive forstået af dens sensationshungrende medlemmer: *Citat:* „Det er mit ønske, at pressen vil koncentrere sig mere om den videnskabelige betydning af flyvningen end om private ting som f. eks. min kones hat". *Citat slut.*

— Videnskaben er på vej nu. En enkelt eller et par afskydninger mere af samme slags, og stormagterne bliver tvunget til samarbejde — og afrustning!

H. C.

Verdensrummet fuldt af liv?

12. december 1958.

Den sovjetiske filosof, diplomfysiker og bioastronom, indehaver af 11 videnskabelige udmærkelser, professor Masimirij Vogobuschno, medlem af det videnskabelige akademi, betegnede i en opsigtsvækkende artikel offentliggjort i tidsskriftet „Neue Technik" det som „typisk småtskårethed i en del af den ufuldkomne jordiske forskning" at betegne planeterne og Månen i verdensrummet som højst at være beboet af underordnet og lavtstående liv, og at stille dem „i kanten af den såkaldt livszone", hvis midtpunkt Jorden efter vores egen opfattelse skulle være. „Mine teorier og undersøgelser har godtgjort, at verdensrummet er fuldt af liv. Derude findes sådanne former, som ikke blot er os jævnbyrdige, men endog er os overlegne".

Professor Vogobuschno har været på en foredragsrejse gennem Sovjetunionen, og han vil også besøge Vesten.

R. Sewaki.

»Kisel-tallerkener«

Af Dr. B. E. Finch

„Flying Saucers Review" juli-august 1960

Spredt over forskellige lokaliserede og begrænsede områder på Jordens overflade er der glatte, glasagtige klumper med mærkelige former. Disse genstande, kaldet tektitter, findes spredt over bestemte områder, kaldet „tektitdækkede" felter, der dækker adskillige kilometer. Så vidt man har opdaget, ligger hovedfelterne i Iraq, Libanon, Dødehavs-området, Libyen, Bøhmen, Texas, Mexico, Peru og Central-Australien. Disse sære ting har været emne for en skarp videnskabelig strid gennem mange år. Ved undersøgelse af tektitter bliver man først slået af deres glatte aerodynamiske (strømliniede) form, som antyder, at de er gået hurtigt gennem luften i blødgjort tilstand. De er kemisk forskellige fra meteoritter (den normale forklaring på deres tilstedeværelse), og deres forekomst fordrer derfor særlige forklaringer. Det andet slående træk ved tektitterne er deres kemiske sammensætning; det har vist sig, at disse glaslignende substanser er sammensat af silikater. Nogle af dem indeholder varierende mængder af radioaktive isotoper af aluminium og beryllium, andre af ren silicium, andre ligner kvarts, glas eller flint og indeholder varierende mængder bor.

Det interessanteste ved disse kiselmasser er, at de er kraftige isolatorer mod elektromagnetiske kræfter (som f. eks. tyngdekraft, der efter flere moderne teorier er af elektromagnetisk natur). Følgelig peger alle vidnesbyrd i forbindelse med tektitter, deres beliggenhed og egenskaber, på, at deres oprindelsessted er uden for Jorden. Ved at undersøge store mængder af tektitter og deres fordeling på de bestrøede felter bliver man slået af ligheden med resterne af et udbrændt forulykket fly eller missil. Måske er områderne, hvor disse er fundet, skuepladser for forulykkede rumskibe.

At tektitterne ikke skyldes virkningen af lynnedslag i sand, som man også engang mente, påvises ved opdagelsen til forskellige tider af en mystisk substans, der flød på havet i forskellige dele af verden. Denne substans blev bl. a. fundet for et par måneder siden nær ved Pitcairnøerne og beskrevet som lys honningfarvet, blød og af en silkeagtig konsistens. Ved undersøgelsen viste det sig at være ren kisel. Vi har derfor her igen et vidnesbyrd om ujordiske genstande, der når Jorden.

Endelig har nyt arbejde vist, at kisel påvirkes af lysbølger. Når sollys eller lyset fra stjernerne falder på en vaffel af kisel og glimmer, opstår der en elektrisk strøm. Hvis sollyset koncentreres gennem en kvarts-linse, frembringes der store spændingsforskelle.

Alle disse spor peger i retning af:

1. at flyvende tall. er lavet af kisel og dets forbindelser,
2. antityngdekraftens virkning frembringes af og kontrolleres ved elektrisk kraft, der strømmer ind i skroget og aktiveres af sollys, som koncentreres gennem en kvartslinse anbragt oven på tallerkenen. (Den elektriske energi kan måske oplagres i kiselbatterier).
3. tallerkenens kiselskrog virker som isolator mod tyngdekraft og andre elektromagnetiske bølger.
4. en vekselstrøm, der sendes gennem kiselskroget eller gennem kvarts-krystaller, frembringer en pyroelektrisk effekt eller højfrekvente ultralydbølger, som måske kan sættes i forbindelse med fremdriften.

Fra dette synspunkt er det interessant at bemærke de nylige forsøg, der bruger ionisering af den omgivende luft frembragt ved ultralydbølger. Luften glødede fra en mørk rød farve til en blålig hvid ved høje frekvenser gennem hele spektret. Luften blev ioniseret, idet den optrådte som plasma, der ledede elektricitet og magnetisme.

Ved disse undersøgelser har jeg søgt at påpege en helt ny ide om de flyvende tallerkener og deres fremdrivningsmåde. De fremførte oplysninger er skaffet efter omhyggelige observationer og tilfredsstiller alle de kendte kriterier for synsobservationer og kontakter.

Oversætter: Monrad Christensen.

Red. Ovennævnte teori er meget interessant og bør nok følges med stor interesse fremover. De anførte bemærkninger i forbindelse med silicium-forbindelser er i fuld overensstemmelse med det, man i dag er nået frem til af viden. Det er i den forbindelse ganske interessant at se silicium og beslægtede stoffers anvendelse i rumfarten. Det bør også nævnes, at silicium efter ilt er det mest udbredte grundstof.

F. P.

ITALIENSK OPFINDELSE

som ophæver tyngdekraften!

En stråling, som ophæver vægten af små genstande og holder dem frit svævende, er bleven opdaget af fysikeren *Luigi Petronelli,* der har fremstillet, hvad han kalder et radiokinetometer. Apparatet er allerede patenteret.

Luigi Petronelli var Marconi's assistent fra 1914 til 1917 om bord på yachten „Electra". Han er overbevist om at have gjort et af de første skridt i retning af vægtløs flyvning, som videnskaben jo arbejder på.

En model af dette apparat, som allerede blev forevist i 1958 på elektronikkongressen i Rom (E.U.R.), og som blandt andet har skaffet opfinderen en meget rosende omtale fra den italienske institution for kerneforskning, findes på universitetet i Rom, hvor Petronelli har fået tilladelse til at benytte laboratorierne. „Jeg anvender strålingsenergi", siger han, „idet jeg forøger hastigheden af et vist antal ioner, der bombarderes med en strøm af protoner, samtidig med at elektronerne frigøres og bliver til varme. Når fremgangsmåden bliver perfektioneret, vil flyvning praktisk talt kunne ske uden anvendelse af brændstof, fordi der er opnået vægtløshed".

Dette såkaldte „radiokinetometer" kan også anvendes på anden måde. Det registrerer de strålinger, der udgår fra ethvert levende væsen såvel som fra døde genstande. Vi har f. eks. konstateret den „affekt", som en geranium kommer i, når den berøves sine blade, og vi har undersøgt den stråling, der udgår fra et menneske, som er bidt af en hund, der hyler mod Månen (lykanthropia). Sidstnævnte stråling ses at være identisk med Månens egen stråling, når den fanges gennem et teleskop, der er sat i forbindelse med apparatet.

Uddrag af „Spazio e Vita", Rom, oktober 1959.

Mennesket i rummet

På den internationale rumfartskongres i august (1960) afslørede missilmanden Wernher von Braun blandt andre planer detaillerede tegninger af en „tremands rumstation" med enkeltvis aflukket soveafdeling, en nødredningskapsel, arbejdsrum, spisekammer, og . . . maskineri til kontrol med livsforholdene, som er i stand til at opretholde en kunstig jordatmosfære i måneder ad gangen.

Imidlertid er passende rum-trykdragter uheldigvis endnu ikke til rådighed, idet de forhåndenværende svære trykdragter kun er bestemt til kort jordomflyvning. Skønt der er et stærkt håb om til sidst at kunne sende mennesket ud i verdensrummet i dets daglige tøj, kræver den nuværende metode til påklædning af en rumpilot tre mands hjælp. På spørgsmålet: „Hvad håber mennesket at lære ved at løfte sig selv ud i rummet?" — svarer en USA-videnskabsmand: „Vi har ikke den ringeste anelse om det. Vi ved ikke, hvad rumrejser vil lære os om Jordens omgivelser og . . . der er tydeligvis ingen berettiget (justifiabel) militær rolle for mennesket i rummet. Men vi ved, at hvor meget vi end kan lære ved at sende instrumenter op, så vil vi kunne lære mere, hurtigere, ved at sende en mand op også".

Bernhard Lovell siger: „Med en mand på Månen eller planeterne er der al mulighed for at berige vort kendskab til skabelsesprocessen". Vejen til rummet er åben, og mennesket kan i det allermindste vente atter at bevise en simpel, historisk banalitet: — gårsdagens vrøvl er morgendagens teknologi.

Oversætter: Monrad C.

Det grænser til psykologisk krigsforberedelse, at fremstille krigen som en uafvendelig naturlov.

(Citat fra en artikel af R. Broby-Johansen i INFORMATION for 2. marts 1962; side 4 (Om pjecen „Hvis krigen kommer")).

MÅNEN ER BEBOET

Fra det franske blad „Le Courrier Interplanétaire citeres følgende artikel:

Efter at man har vist os et af de talrige fotografier, der blev taget fra Lunik III, er vi ikke blevet stort klogere, men russerne må i hvert fald vide en hel del. Hvorfor er de så hemmelighedsfulde? Hvorfor denne tavshed?

Når det skal være, så behøver vi ikke at være inde i disse ellers så guddommelige hemmeligheder. Vi behøver ikke at kende til Månens usynlige side. Vi ved tilstrækkeligt om dens synlige side til allerede nu at kunne påstå, at Månen er beboet. Hvor forbavsende en sådan påstand end må synes for den store masse, der ikke ved noget om det, så støttes den ikke desto mindre af *kendsgerninger* og af, hvad man rationelt kan udlede af disse.

I en rækkefølge, der er så logisk som vel mulig, vil vi i det efterfølgende nøje resumere de væsentlige dele af den dokumentation, vi støtter os på. Denne dokumentation, som vi ikke er de eneste, der besidder, forklarer i øvrigt tydeligt, hvorfor man anvender hundreder af milliarder og den størst tænkelige snilde for at få at vide, hvad der sker på Månen, såvel på dens synlige som på dens usynlige side.

Vi vil tillade os at nummerere de enkelte dele af vor dokumentation.

1. Lederen af Franklininstituttets planetarium i Philadelphia, dr. I. M. Levitt, har den 15. januar 1959 forudsagt, at småbyer, bygget under kupler af plastic og tjenende som bolig for mennesker fra vor planet, formodentlig vil dække overfladen af Månen henimod år 1980, og at genskin fra disse kupler ville være synlige fra Jorden.

2. Flere troværdige astronomer, deriblandt den berømte dr. Gérard Kuiper fra universitetsobservatoriet i Chicago, har under iagttagelse af Månens overflade gennem kraftige teleskoper bemærket i hundredvis af mystiske, fuldkommen runde kupler, som synes hvide. Undertiden forsvinder en gruppe af disse kupler fra et enkelt område af Månen for på ny at vise sig et andet sted. Nu ved enhver, at Jordens beboere endnu ikke har sat deres ben på Månen, men hvem er det da?

3. Dr. John Russel, leder af den astronomiske sektion under universitetet i Sydcalifornien, har for nylig udtalt, at besøgende fra rummet har kunnet anvende Månens usynlige side som operationsbasis. Han siger: „Hvis rumskibe fra Mars ville undersøge vor planet, så ville denne side af Månen være den ideelle station. Ved nymåne ville de kunne komme flere gange rundt om Jorden og atter lande på Månen uden at blive set".

I denne forbindelse er det på sin plads at minde om fire videnskabelige udtalelser, som har den allerstørste betydning:

a) G. A. Tikhov, leder af den astrobotaniske afdeling under Videnskabernes Selskab i Sovjetrusland, udtalte i 1955: „Hvorpå støtter vore astrofysikere sig, når de hævder, at der er ingen eller meget lidt ilt på Mars? I dag er man ikke i tvivl om, at der er vand på Mars. Ikke desto mindre afslører spektralanalysen ikke tilstedeværelsen af damp på Mars, hvoraf følger, at spektralanalysen ikke afslører alt".

b) Den verdenskendte Hermann Oberth, som er specialist i astronautik, erklærede den 7. november 1958: „Jeg er overbevist om, at de såkaldte „flyvende tallerkener" piloteres af superudviklede og meget intelligente væsener, og at disse har iagttaget Jorden gennem lang tid."

c) Den sovjetiske astronom Felix Segals har den 29. september 1959 erklæret: „Jeg er for mit vedkommende sikker på, at der alene i vor mælkevej eksisterer mindst 150.000 planetsystemer, hvis beboere er uendelig højt hævet over os i udvikling, og som allerede i lang tid har foretaget rumflyvninger."

d) Den russiske videnskabsmand K. Guilzine skriver i sin bog „Rejser til fjerne verdener", at vi, hvis vi boede på Mars i stedet for på Jorden, allerede nu ville have rumskibe, der krydsede rummets udstrakte dybder. Eftersom frigørelseshastigheden på planeten Mars kun er 5 km/sek., så ville den kunne opnås uden større vanskeligheder med den moderne teknik.

Lad os herefter slå op i den sidste bog fra vor verdens største specialist i måneobservationer, dr. H. Percy Wilkins, formand for det internationale lunarselskab, som han selv har stiftet i maj 1957 efter sin afgang — på grund af uoverensstemmelser — fra det britiske astronomiske selskab, hvor han var leder af lunarsektionen. Bogen hedder: „Rummets og tidsbegrebets mysterier" (Payot's forlag, Paris 1956). Fra

kapitlet om Månens mysterier henter vi disse fundamentale oplysninger:

Dr. Wilkins' iagttagelser

4. Bjergene Pico, Piton og Lahire på sletten kaldet Mare Imbrium (regnhavet) bliver fra tid til anden blændende, næsten som om de var dækket af sne. Undertiden kan man se lysstråler udgå i bundter fra deres top, som om der var fyrtårne (pag. 54).

5. På den lille mørke slette kaldet Mare Crisium (det farefulde hav) har man hyppigt set tågedannelser, medens denne slette til andre tider synes at dække sig helt under et net af striber og klart lysende områder (pag. 55).

6. Den berømte hanoveranske astronom, Schroeter, henledte i begyndelsen af det 19. århundrede opmærksomheden på et krater, som han kaldte Alhazen. I dag eksisterer der ikke noget krater på det pågældende sted, og vi ville meget gerne vide, hvad der er blevet af det.

7. På sletten kaldet Mare Foecunditatis (frugtbarhedens hav) ses to små kratere tæt på hinanden. De skifter ustandselig form. Hvorledes kan massive forekomster som kratere skifte udseende, som om de var levende? De andre kratere skifter ikke form, men nat efter nat kan man se visse mørke bælter, som strækker sig ned ad skråningerne. Hvad kan disse bælter være? De kraftigste teleskoper kan opløse dem i striber og punkter, sådan som det er tilfældet med kanalerne på Mars. Dette kan betyde, at vi nærmer os en forklaring om deres virkelige karakter (pag. 55); se tillige tillægget.

Denne bemærkning har en helt revolutionerende rækkevidde for den, der ved, at man almindeligvis antager, at kanalerne på Mars skyldes tilstedeværelse af intelligent liv — af mennesker. Men lad os fortsætte.

8. Nat efter nat kan man se meget store pletter og smalle mørke bælter på skråningerne af krateret Eratosthenes (i regnhavet) såvel som i de tilstødende områder. En i høj grad mærkelig omstændighed ved disse pletter og bælter er, at de skifter plads og ikke altid i den samme retning. Vi kan ikke på forhånd sige, hvorhen eller hvortil de vil udstrække sig. Professor Pickering, en fremragende amerikansk astronom, er nået til den konklusion, at det sandsynligvis drejer sig om vegetationsbælter eller måske om insektsværme (pag. 56).

Denne hypotese minder om den tilsvarende, der blev fremsat om de levende og tilsyneladende reelt organiserede — men gennem en årrække vekslende — pletter på planeten Mars. Efter denne opdagelse, som blev gjort af dr. William Sinton fra Harvard-observatoriet, er specialisterne i observationer af Mars begyndt at stille sig spørgsmålet, om dette liv på Mars også vidner om en viljebestemt aktivitet, d. v. s. om en tanke (jfr. Aimé Michel's artikel „Der er liv på Mars“ i tidsskriftet „Sciense et Vie“, oktober 1959).

9. Midt i den bjergryg, som omgiver Mare Crisium (det farefulde hav), findes et lavere liggende område, ja endog en tydelig åbning. To forbjerge, kaldet Lavinium og Olivium, hæver sig på dette sted. I Olivium findes et dybt krater, ca. 8 km i diameter og uregelmæssigt formet mod syd. På dette sted løber bjergvæggene parallelt med hinanden over en strækning på flere kilometer således, at det hele minder om en hårnål. Den østlige væg er ca. 5 km lang, medens den vestlige kun er på 3 km. De er adskilte ved en dallignende sænkning på 5—6 km^2, hvis overflade er fuldstændig plan, og dog kan man her ved solopgang iagttage en krum skygge (observation fra august 1953), som John O'Neill en måned i forvejen havde antaget for at være en bue eller en bro (pag. 58 og 59).

10. Her skal et nyt mysterium om forbjerget Olivium omtales. I februar 1954 har en af mine venner, Bernard Forbes, og jeg tydelig set den østlige væg forlænget langt mod syd. Det lignede en smal vold, der løb fuldstændig parallelt med den anden væg, og der var skygge på den vestlige side, når observationerne fandt sted henimod skumringstid. Denne forlængelse var så regelmæssig, at vi straks døbte den „Chausséen“. Omkring denne tid var observationsmulighederne så gode, at der ikke kunne bestå nogen tvivl, men siden da er ethvert spor forsvundet, og jeg har forgæves søgt at genfinde denne forlængelse ved hjælp af det samme teleskop, som har en åbning på 37 cm. Enten har vi drømt begge to, eller også er der sket noget, thi forlængelsen eksisterer ikke mere (pag. 60).

Længere fremme i sin bog giver dr. Wilkins meddelelse om fænomener, der ligner det ovenfor omtalte, og om hvilke der foreligger rapporter fra andre observatører.

Vekslende lysstriber på månen

11. Vor viden er meget begrænset, og vi bør ikke glemme det, når vi vil nærme os det, som uden tvivl er det mest mystiske fænomen blandt dem, der kan observeres på Månen. Vi tænker her på de klare lysstråler eller lysstriber, som synes at oplyse visse kratere. De svageste teleskoper afslører, at krateret Tycho er omgivet ef et vist antal lysende striber ordnet radialt som egerne i et hjul. Lignende fænomener, men i mindre udstrækning kan observeres rundt om andre kratere. Der er noget ganske særligt ved disse striber. Først og fremmest lyser de uden at give nogen som helst skygge, således at man kan slutte, at de ikke er reliefskabende i månelandskabet. Det ser ud, som om man med en let hånd havde trukket store pensler dyppet i hvid maling hen over landskabet, således at malingen havde ramt nogle steder, men var gået uden om visse andre for på ny at hænge fast længere fremme. En af disse striber har sit udgangspunkt øst for Tycho på kraterets udvendige skråning og ca. 6 km fra kraterranden. Striben løber gennem nogle bakkedrag henimod et lille krater. Dernæst er den over en strækning på 30 km kendelig ved en fortsat række af linier og ophobninger af lysende bjergarter. På de få km, som følger umiddelbart efter, er der overhovedet intet spor af striben, men så genfindes den pludselig over en strækning på 15 km, der slutter ved et nyt krater. Henved 15 km syd for det sted, hvor striben holder op, begynder en ny, der bøjer mod syd og aftegner sig nøjagtigt, som var den blot en løsrevet del af den første. Andre steder på månens overflade kan man se lignende fænomener, herunder navnlig en usædvanlig samling af striber i bundter (pag. 68 til 72).

12. Men det hænder, at man ser noget, som er helt forskelligt fra det foregående, og det er strålinger fra lysende pletter. Det ser ud, som om de kom fra lamper eller andre lyskilder, og de varer kun en kort stund. Disse lyskilder er blevet observeret lige fra sir William Herschels tid, og han undersøgte selv en af dem under en stjernepassage. Schroeter så et blændende lys, som brød frem ved Plato, og som varede nogle minutter, inden det slukkedes. I den nyere tid har blandt amerikanske observatører Haas, Barcroft og Johson iagttaget lignende lyspletter, medens Patric Moore og jeg selv samtidig var de lykkelige vidner i England. Lad os minde om, at alle disse fænomener er blevet observeret på den mørke del af månen, d. v. s. den del, hvor der var nat, og hvor de eneste lyskilder var Jorden og stjernerne. Dette mysterium er endnu større end det, der angår de lysende striber (pag. 72).

Efter således at have udtrukket kvintessensen af de uforlignelige vidnesbyrd, som Percy Wilkins har stillet til vor disposition, vil vi nu vende os til andre for at søge supplerende oplysninger såvel af nyere som af ældre dato.

13. Den 6. maj 1954 har den amerikanske amatørastronom, Frank Manning, prof. Frazer Thompson fra universitetet i Tulane (USA) og flere andre konstateret, at det store ringbjerg Piccolomini har en åbning i ringen. Fra denne åbning eller breche udgår et bånd i en fuldkommen ret linie, som var det en gigantisk autostrada eller snarere en startbane på flere hundrede meters bredde.

14. Mare Crisium (det farefulde hav) skal omtales på ny. Gennem tre på hinanden følgende år har medlemmer af det kgl. astronomiske selskab i England holdt øje med det. Mystiske grupper af lys, som varierede i styrke, og som var ordnet i geometriske figurer (cirkler, trekanter o. s. v.), har pludselig vist sig her i 1869. Efter 2000 observationer forsvandt de. Krateret Linné, som var 10 til 11 km i diameter, og som skulle ligge i Mare Serenitatis (det klare hav) er forsvundet fra Månens overflade i 1867. I 1915 så man pludselig murlignende forekomster såvel i rette som i krumme linier i flere af Månens ringbjerge.

Er der ikke i indholdet af disse 14 punkter tilstrækkelig med bevisligheder til, at man med logisk konklusion efter Descartes kan sige: Dette er ubestridelige tegn på liv og civilisation.

Hvad fortalte Lunik II?

Lad os nu gå helt tilbage til Lunik II. Nedslagsstedet var i nærheden af kraterne Aristilus, Arkimedes og Autolycus, ret langt i vestlig retning fra Mare Imbrium (regnhavet), d. v. s. i et område, hvor man aldrig har påvist nogle af de ovenfor omtalte fænomener. For den, som kender den præcision, hvormed de russiske lærde arbejder inden for astronautik, er det klart, at man vel har vogtet sig for et nedslag over et område, som kunne tænkes at være beboet. Et sammentræf af omstændigheder, vil De måske sige! — Det ville være at undervurdere de sovjetrussiske astronomer, hvis man troede, at de var

mindre habile end Wilkins og de ca. 300.000 observatører, som beskæftiger sig med, hvad der foregår på Månen.

I øvrigt har astronomer i Charkov (Ukraine) iagttaget en bestemt lysvirkning i det øjeblik, hvor den kosmiske, sovjetrussiske raket den 13. september ramte Månen på det beregnede nedslagssted, og om dette spørgsmål har den russiske videnskabsmand Barabachov udtrykkeligt sagt, at beskaffenheden af denne lysvirkning og dens relation til rakettens landing på Månen først vil blive præciseret efter meget omhyggelige observationer og fotografiske optagelser. Det er mærkeligt, at en nærmere redegørelse ikke er kommet indtil dato.

Man medgiver i dag inden for ortodokse videnskabelige kredse, at der stadigvæk findes en vulkansk aktivitet på Månen. Efter den velkendte observation, som astronomen Kozyrev foretog (natten til den 3. november 1958), har aviserne omtalt talrige andre russiske og britiske astronomers iagttagelser af det pågældende krater, som hedder Alfons og ligger omtrent i centrum af måneskiven. Navnlig Wilkins har her observeret en kæmpemæssig ca. 2 km stor rødlig plet. Følgende spørgsmål rejser sig nu: Hvorledes kan der være ild uden luft?

Den videnskabelige kommentator ved Radio Moskva har erklæret, at Lunik II raketten har fastslået, at der i en højde af 10.000 km over Månens overflade findes en hurtiggående strøm af ioner, og — jeg citerer — „at Månens ionisfære er af en anden beskaffenhed og art end Jordens". Når man siger ionisfære, må man også sige atmosfære. Hvorfor fortæller man os ikke, hvad Lunik II har formået at afsløre i højder under 10.000 meter?

I Pravda fra den 13. september 1959 har V. Komarov, astronom ved planetariet i Moskva, bl. a. skrevet følgende karakteristiske linier: „Opdagelsen af en aktiv vulkan på Månen kaster et nyt lys over en hel række andre fænomener, som er observeret på overfladen af vor satellit. Det drejer sig i første række om de farveændringer, der ses på flere områder af Månens overflade. Nordøst for ringbjergene Aristarchus og Herodot findes et bjergrigt område over en strækning på mange km. Sædvanligvis har dette område omtrent samme farve som de andre dele af Månens overflade, men kort før fuldmåne antager det en gulgrøn farve. Det drejer sig ikke om et tyndt, tonet slør, men om en kraftig farvning af selve overfladen. Omtrent midt i måneskiven vil man i 1ste og sidste kvarter kunne se en ret stor diffus plet. Den dækker endog flere bjergkæder, således at de højeste bjergtoppe kun vanskeligt kan skelnes. I dette og i talrige andre tilfælde optræder farveændringerne periodisk, alt efter månefaserne, d. v. s. de forskellige solhøjder i relation til månehorisonten. Flere videnskabsmænd har endog givet udtryk for den tanke, at de periodiske farveændringer inden for visse måneområder kan skyldes indtil nu ukendte vegetationsformer".

Den 14. september 1959, dagen efter at Lunik II landede på Månen, blev der af flere russiske videnskabsmænd afholdt en pressekonference i Moskva. Dr. Nicolai Yerusalemski, leder af universitetets mikrobiologiske institut, fremsatte som sin mening, at de sidste sovjetrussiske opdagelser indeholder bevis for hypotesen om, at organisk liv i den mest primitive form er mulig på Månen. „Månen", tilføjede han, „er ikke helt uddød, og man har for nylig konstateret dens vulkanske virksomhed. Det er altså tænkeligt, at der findes en ret konstant temperatur under Månens overflade, medens temperaturen over denne varierer betydeligt. Da Månens struktur er porøs, kan man forudsætte, at der i dens indre findes vand og ilt hidrørende fra processer, hvori vulkansk dannet kulilte er medvirkende. — Månens mikroskopiske livsformer vil senere blive undersøgt. Defor har man da også steriliseret raketten, således at man undgik at smitte Månen med jordiske mikroorganismer".

Af denne erklæring er det vel værd at huske, at man er nået frem til at indrømme, at der findes vand og ilt i Månens indre lag og levende organismer på overfladen. Da den vulkanske aktivitet er anerkendt af alle og forudsætter tilstedeværelsen af vand, og da man lige så godt kan regne med en vegetation på Månen som på Mars, så skal der blot lidt mod til at slutte, at det er absolut sandsynligt, at dyr og mennesker kan leve på Månen.

Hvad skulle der være i vejen for det? Indeholder det ovenfor anførte måske ikke tilstrækkelig argumentation til fordel for en sådan tanke?

Er der liv på månen?

Med den betydelige vulkanske virksomhed som udgangspunkt og under titlen „Er der liv på Månen?"

har den fremragende videnskabelige reporter M. Jérome Cardan den 25. september 1959 skrevet følgende i „La Tribune des Nations“:

„En sådan vulkansk virksomhed medfører nødvendigvis, at der dannes svovldioxyd ($S O_2$). Modsat ilt og vanddamp er denne luftart for tung til at kunne forlade Månen. Altså må der tæt ved Månens overflade og indtil nogle få hundrede meters højde samt i hulrum (hvis Månen er porøs, hvilket er sandsynligt) findes en $S O_2$ atmosfære. Med ilt fra klipperne og vand fra krystalliseringen af mineraler som f. eks. alun, kan $S O_2$ dernæst sættes to varmeudviklende og livsbefordrende processer i gang, nemlig:

$$S O_2 + O = S O_3 \text{ (svovltrioxyd) og}$$

$$S O_3 + H_2 O = H_2 S O_4 \text{ (svovlsyre)}$$

Disse to processer benyttes i industrien, når man vil fremstille svovlsyre. Men den første proces kan også sættes i gang af mikrober, der lever her på Jorden. Man kan altså i hvert fald tænke sig en plantevækst og måske også et dyreliv baseret på disse to processer. Hvis livet virkelig er en almindelig foreteelse i universet, og hvis det opstår overalt, hvor betingelserne er gunstige, så må det ligeledes findes på Månen.“

Nu har imidlertid den ovenfor nævnte dr. William Sinton — ved undersøgelse af planeten Mars' hemmelighedsfulde, mørke områder — på afgørende og absolut uigendrivelig måde fastslået, at livet ikke er et privilegium, som kun er givet vor planet i eje, og at det kan antage former, som vi ikke kan forestille os her på Jorden. Sintons arbejder beviser nemlig, at liv kan eksistere på basis af mere end én organisk kemi, at det er kosmisk tilrettelagt, således at liv som sådan kan udfolde på mere end én måde, og at de her på Jorden rådende betingelser ikke nødvendigvis behøver at være til stede (jfr. artiklen af Aimé Michel i „Science et Vie“, oktober 1959).

Dette er, hvad der vides om mulighederne for at opholde sig på den del af Månen, der er synlig fra Jorden. Man må bøje sig for, hvad der synes indlysende rigtigt og for den astronomiske videnskab. Takket være den har vi at gøre med realiteter.

Hvorfor tøver man stadig med at sige HELE SANDHEDEN til alle mennesker? Det er på tide, at den stakkels menneskehed vågner op og bliver sig sin nye interplanetariske status bevidst. Mens vi venter på denne enestående historiske begivenhed, er det uomgængelig nødvendigt at skabe rumalderens verdensautoritet for alle folkeslag og dermed forløberen for en afrustet verdens forenede nationer.

Alfred Nahon.

Tillæg

I sin bog skriver *Wilkins* på side 93 under omtale af Mars:

„Man finder på Månen visse mørke bælter langs med nogle kraterskråninger. Det ses, at disse bælter har omtrent de samme størrelsesforhold som kanalerne på Mars. Jeg har omhyggeligt undersøgt dem med det samme store teleskop, som Antoniadi havde betjent sig af og med det samme okular. I små og middelstore teleskoper viser månekraternes bælter sig som kanalerne på Mars, d. v. s. de ser ud, som var de sammenhængende linier. Men ved hjælp af kæmpeteleskopet i Meudon har jeg set disse bælter stykke sig ud i punkter og pletter, nøjagtig som Antoniadi har set det på Mars“.

Med venlig tilladelse fra

George Adamski – Lucy Mc. Ginnis

bringes

Cosmic Science

Spørgsmål og svar

Spørgsmål nr. 75. *Vore videnskabsmænd påstår, at både Jupiter og Saturn er omgivet af tætte gasarter. Betyder det, at menneskene dér lever under jorden? Eller ligger gasarterne så højt over overfladen af planeten, at de ikke har skadelig virkning på livet?*

Svar. Folkene på alle planeter i vort system lever på overfladen akkurat som vi. Jeg tvivler meget på, at der overhovedet findes en planet, hvor befolkningen er underjordisk. Husk, hvad brødrene forklarede, da de benægtede eksistensen af Dero- og Terofolkene: Den livgivende kraft fra Solen er en betingelse for enhver form for liv.

Når vi engang lærer at rejse i rummet, vil vi opdage, at vore instrumenter kun har formået at undersøge det yderste lag af planeternes atmosfære. Vi vil da blive klar over de redskabers utilstrækkelighed, som har givet os grundlaget, hvorpå vi har bygget de teorier, som vi nu lærer som kendsgerninger. Rumfolkene har således sagt, at selv med deres langt finere instrumenter skal de et godt stykke ind i en planets atmosfære, før de kan foretage nøjagtige atmosfæremålinger.

Når den tid kommer, da vi selv er i stand til at nå ind bag planeternes ionosfærer, vil mange af vore lærde blive forbavsede over at opdage, i hvor høj grad atmosfæreforholdene på andre planeter ligner Jordens.

Spørgsmål nr. 76. *Har man fortalt Dem, hvad Saturns ringe består af?*

Svar. Hvor underligt det end kan synes ud fra, hvad vi kan se af disse „ringe" i vore teleskoper, er jeg blevet fortalt, at hvad der for os ser ud som ringe, i realiteten er et elektro-magnetisk felt, der omslutter planeten. Det er et meget aktivt felt, — og da „ringene" eller „bæltet" indeholder en stor grad af fugtighed samt partikler af vekslende størrelse, tilbagekastes lyset i de farver, vi ofte observerer omkring planeten. Virkningen er den samme, som opstår, når Solens stråler går gennem en vandstråle, så der dannes en regnbue. For husk, hverken Saturn eller nogle af de andre planeter er selvlysende. Det, vi ser, er tilbagekastet sollys.

I gammel tid blev Saturn betragtet som dommens planet, symboliseret ved en vægt. Det er forståeligt, når vi tænker på dens placering i solsystemet. Saturn er i det sjette kredsløb omkring Solen og det syvende legeme i systemet. Da der er tolv planeter i vort system foruden Solen — altså i alt tretten legemer — er Saturn virkelig centret eller balancen med seks legemer på hver side.

SPROGFORVIRRING

Ought to be translated

To mennesker meddeler sig til hinanden. De gør det ved hjælp af deres tunge, som former lyde, der symboliserer, hvad der foregår i deres hjerne og/eller i deres følelsesliv. Lykkes det for dem at meddele sig til hinanden på denne måde, siger vi, de er „på bølgelængde". De „forstår hinanden". — Mislykkes det, ja, så taler den ene i vest, mens den anden svarer i øst. Jo mere de søger at gøre den anden part begribelig, hvad de mener, des større bliver den åndelige afstand mellem dem.

Dette fænomen har optaget mig meget gennem de senere år. Jeg kalder det „mental sprogforvirring".

Jeg har set venskaber blegne og dø på grund af „mental sprogforvirring". Jeg har set ægteskaber gå itu på grund af samme fænomen. Jeg har mere end én gang hørt mennesker bogstavelig talt råbe hinanden ind i ansigtet i et desperat forsøg på at nå modparten. Og hvor mange gange har jeg ikke selv indviklet mig i „mental sprogforvirring" med et andet menneske, set vedkommende lukke sig sammen som en østers eller se rædselslagen på mig et sekund, hvorefter man skyndte sig at „tale om noget andet".

„I begyndelsen var ORDET — og ORDET var hos Gud, og ORDET var Gud", står det i indledningen til Johannes-evangeliet. — ORDET, — TANKEN — Altets oprindelse. ORDET — evnen til at meddele sig til hverandre, blev givet menneskene som en gave. Hvordan benyttede vi denne gave? Benyttede vi den som et meddelelsesmiddel eller som et skjul, bag hvilket vi gemte os med vore sande hensigter? Hvor mange gange benyttede vi ikke denne gave til løgn, til bagvaskelse, til at fremhæve os selv, til at skaffe os magt med, til at tromle vor vilje igennem? Hvorfor stoler menneskene ikke på hverandres ord? Fordi erfaringen lærer dem noget andet.

Der var engang, da menneskene forsøgte at bygge et tårn, hvis spir skulle rage ind i himmelen. I Bibelen fortælles det, at Jehova fik øje på, hvad de havde for, og steg ned for at kigge lidt nærmere på det. Og her er, hvilke tanker dette Babelstårn affødte hos ham:

„Se, dette er ét folk, og de have alle ét tungemål, og dette have de begyndt at gøre, *og nu vil intet formenes dem af alt, hvad de få i sinde at gøre*".

Og så forvirrede Herren deres tungemål.

Vi skal lægge godt mærke til den sidste sætning i citatet: Og nu vil intet formenes dem . . . d. v. s. intet vil blive umuligt for dem.

Jeg ved ikke, hvor mange mennesker der opfatter denne fortælling bogstaveligt. Sprogforskere kan fortælle os, at de forskellige sprog oprindelig er opstået af dialekter. Det er sandsynligt, at sproget allerede havde opdelt sig i forskellige retninger på den tid, menneskene fandt på at bygge Babel. Men der var en ting, der åbenbart endnu ikke var opstået: den mentale sprogforbistring. Jeg har altid tænkt mig, at det var den, der blev forårsaget i Babel. — Hermed gik menneskenes evne til umiddelbart at forstå hverandre fløjten — og den har været borte siden. Siden da er vi alle mere eller mindre ofre for den mentale sprogforvirring.

Har vi det ikke således, at vi gang på gang har alt for svært ved at forstå vore medmennesker samtidig med, at vi ikke begriber, at d e ikke forstår o s.

Er det da evnen til at g i v e ordene, der er noget i vejen med?

Eller er det evnen til at m o d t a g e dem, der svigter?

Eller er det selve ordene, der ikke formår at dække de begreber, der opstår, og som skal udtales?

Alle tre dele. Her står vi ved det paradoks, at sproget både er for fattigt og for rigt. For fattigt, fordi det ikke rummer de ord, der virker umiddelbart dækkende. For fattigt også, fordi evnen til at udtrykke præcist, hvad vi mener, er mangelfuld hos de fleste af os, — og evnen til umiddelbart at fatte meningen med det sagte eller skrevne er lige så mangelfuld. Sproget er også for rigt på den måde, at vi har fået for mange synonymer. Vi optager et ord i vor register og benytter det til at dække et bestemt begreb. Men den, vi taler med, forbinder måske noget ganske andet med det samme ord, — og så står vi der igen i misfortolkninger og misforståelser.

De fleste af os er éndimensionelle væsener, hvad angår evnen til at give og modtage gennem ordene. Vi danner os vore egne begreber, som vi sammenkæder med de — for os — tilhørende ord. Resultatet bliver, at vi vandrer ud af en lige linie og glemmer, at der både er dybde og bredde i gloserne. Vi iklæder vore begreber ord — og værsgo' har hvert eneste menneske, som vi udvikler vore yndlingsteorier for, at forstå, hvad vi mener. Kan han ikke det, er det h a m, der er noget i vejen med. Vi føler os sårede og misforståede. Vi føler os måske også højt hævet over fjolset, der „ikke har begrebet et pluk af det hele". Vi fjerner os fra personen, lægger bogstaveligt eller i overført betydning luft mellem ham og os og gider ikke have mere med ham at gøre. Det, han måske siger og gør for at få os til at se sagen ud fra hans synspunkt, trænger ligesom slet ikke ind i os, — for naturligvis er han helt ved siden af.

Det er muligt, at han er det, men det er også muligt, at man selv er det, og den mulighed er man nødt til at tage i betragtning — hver gang.

Der findes en vej ud af alt dette.

Der findes en vej til politisk, religiøst, videnskabeligt og åndeligt samarbejde. Der findes en ting, som kan slå bro over alle grænser, sprog, kulturer, mellem forskelle i miljø og baggrund, mellem forskellig opfattelse af selve livet. Broen hedder k æ r l i g h e d. Over den går vejen til telepati, hvor der ingen sprogforbistring findes. Hvad er det ældgamle krav til menneskene om „at sætte sig i sin næstes sted" andet end kravet om at gå ind på hans bølge-

længde", se ham „indefra" og derudfra blive i stand til at forstå ham? Med andre ord: telepati. Dersom man, samtidig med, at man udtalte et ord, var i stand til at lade det ledsage af et billede, ville der kun være en meget lille margin for misforståelser.

At søge at forstå sin næste i alle ting kan vi alle sammen praktisere i hverdagen — hvis vi vil. Men er det nok? Nej — kravet må også lyde, at man lader sine medmennesker få chancen for at forstå én selv, — at man ikke gemmer sig bag ord og gerninger, at man ikke viser noget frem, som andre skal tro er én selv, men som i virkeligheden kun er en smuk maske, man tager på til benefice for omverdenen. Kravet må lyde: Tænk ikke noget, sig ikke noget og gør ikke noget, som ikke er *dig selv!* Gem dig ikke, men vis dig frem, som du er, enten synet nu er smukt eller grimt! Vær ærlig — ikke mindst over for dig selv! Før du er ærlig over for dig selv, kan du ikke vente ærlighed fra andre!

Det gælder for vore politikere, at deres ord er mumiespil, bag hvilke deres idéer gemmer sig. Deres mål kan gå i diamentralt modsat retning af, hvad de gennem deres taler for folket giver udtryk for.

Og hvor mange kristnes religiøse liv er ikke så skarpt adskilt fra deres hverdagsliv, at man med rette kan tale om en „helligdagsmaske"?

Vi sukker efter større forståelse menneskene imellem, men det strenge krav stilles til os selv, at vi skal forstå andre og lade andre forstå os som den, vi virkelig er. At hylde en idé, det være sig religiøs, politisk eller på anden måde, er nul og nix, dersom vi ikke praktiserer denne ide i vor hverdag, ikke alene gennem det, vi siger, men også gennem den, vi er. Når vi åbner os for vore medmennesker, så de derved får alle chancer for at forstå os, og samtidig søger at forstå dem, vil begrebet telepati brede sig ganske langsomt og af sig selv, og menneskeheden vil se, den er det, den ved skabelsen blev bestemt til at være: en indbyrdes enhed og samtidig ét med alt skabt, det være sig i himmelen eller på Jorden.

De mennesker, der byggede Babel, var en sådan enhed. Men Jehova så, hvad de havde for, og han forvirrede deres tungemål med det motiv, at ét folk med ét tungemål ville kunne udrette det utrolige.

Også vi kan udrette det utrolige. Vi er, med de tekniske goder, vi er i besiddelse af, og med den kæmpemæssige produktionskapacitet, vi har, i stand til at skabe et „tusindårsrige" på vor jord i løbet af ganske få år. Dette „tusindårsrige" er i dag ikke nogen utopi. Det kan skimtes i det fjerne. Det eneste, der hindrer os i at skabe det, er os selv.

Det kræver mod at lade andre se os som den, vi er. Et mod, som vi i alt fald ikke skal forvente, den politiske verden og finansverdenen godvilligt vil udvise. — Men måske tiden netop nu er inde til, at kravet alligevel kan fremsættes, og modet skal udvises.

Som jeg før har skrevet, er vi under stærk indflydelse fra kosmos i disse år. Somme mener, at en af denne indflydelses opgaver netop er at rive masken af menneskene og vise os for hverandres blikke, som vi i virkeligheden er bag alle vore smukke ord, som vi har skjult os bagved i århundreder. Sensitive mennesker har allerede, måske på grund af indflydelsen, erhvervet sig øjne, der skuer dybt ind i menneskene tværs gennem de ord, de benytter sig af til at indhylle sig i.

Et menneske er den, han lever; ikke den, han siger eller lader forstå. Bunder det, han vil, i egoisme, vil det blive afsløret, og han må lide herfor. Den åndelige og mentale sprogforvirring vil en dag blive ophævet, og „da vil intet formenes menneskene af alt, hvad de får i sinde at gøre" — thi da, og først da — har vi fået lært, hvor meget vi formår, dersom vi handler efter den kendsgerning, at vi er ét.

G. R. N.

Til eftertanke

— En malajisk sang

Granatæblet er delt i mange rum;
men saften er lige rød i dem alle.
Foretræk ikke uretfærdigt én race mennesker;
thi blodet er lige rødt hos dem alle.

Gives der et ord, efter hvilket man kan handle hele livet igennem? — Ja, næstekærlighed. Hvad du ikke selv ønsker, gør ikke det mod andre.

(Kung-fu-tse, 551—479 f. Kr.

NATURKATASTROFER KAN AFVÆRGES

Ought to be translated.

I FLENSBORG AVIS for 24. februar 1962 står nedenstående referat, som vi med glæde gengiver i UFO-NYT, da vi ved, at ufologer gerne lytter til udtalelser af professor Herm. Oberth.

Professor Hermann Oberths foredrag forleden i Slesvig, som overværedes af flere hundrede mennesker, prægedes af en urokkelig tro på fremtiden. Professoren, der er en af pionererne inden for raketforskningen, gjorde rede for de fantastiske muligheder, denne gren af videnskaben indebærer.

Netop i disse dage, hvor Sydslesvig, Holsten og Hamborg er blevet ramt af naturkatastrofen på vestkysten lød det for mange fortrøstningsfuldt, at sådanne katastrofer efter professorens mening om en 20—30 år kan undgås ved hjælp af store spejle i verdensrummet. Disse spejle kan, sagde professoren, koncentrere sollyset på et ganske bestemt område på Jorden og på den måde f. eks. dirigere lavtryksbælter. Hvis indlandsisen skulle begynde at smelte, kunne den deraf følgende nedbør ledes hen over Sahara og således gøre ørkenen frugtbar.

Teleskop-stationer i verdensrummet

Lignende muligheder åbner anvendelsen af teleskoper i verdensrummet. Ved hjælp af dem kunne man få bedre kendskab til planeterne end hidtil. Fra en sådan teleskopstation kunne man også nøje følge livet på Jorden. Russerne ville ikke engang kunne forhindre, at der blev kigget ind bag jerntæppet, sagde professoren spøgende.

Professor Oberth, der længe har opholdt sig hos sin tidligere elev Wernher vor Braun i Hunstville i Alabama, gav ved hjælp af lysbilleder et overblik over de amerikanske raketter og deres opbygning. Ligger der nogen fornuft i at bruge milliardbeløb til dette arbejde?, spurgte professoren og svarede: „Man må ikke se raketforskningen som et isoleret fænomen uden forbindelse med omgivelserne. Raketforskningen har virket meget befrugtende på en række andre områder. Vi ville således i dag ikke have termostater i vore lejligheder, hvis denne forskning ikke havde eksisteret. Dertil kom, at raketforskningen hidtil havde forhindret en tredje verdenskrig.

Udkast til en „månebil“ foreligger

Amerikanerne regnede med at nå til Månen i 1967, og professoren mente at kunne etablere en verdensrumstation inden udgangen af 1970. Selv havde han allerede lavet udkast til en „månebil“, som han viste et billede af. Professor Oberth mener at kunne gå ud fra, at Månens overflade består af en fast masse, der tillader landing og kørsel på Jordens drabant.

Taleren, der har stillet sit honorar til rådighed for de katastroferamte her i landet, kom også ind på etiske og religiøse spørgsmål i forbindelse med raketforskningen. Der var bl. a. russernes formål med rumrejserne at påvise, at Gud ikke eksisterede. Men det ville russerne aldrig kunne få ham overbevist om.

Videnskabsmænd er ingen materialister

Den videnskabelige forskning lærer os nemlig, at der findes noget, som vi kalder vor sjæl. Det var især lykkedes parapsykologien at påvise sjælens eksistens. Alle indvendinger, der hidtil var fremkommet mod parapsykologien, kunne ikke holde stik, sagde professoren. Mange videnskabsmænd hældede til den anskuelse, at selv de mindste partikler i universet ejer en eller anden form for bevidsthed.

Der fandtes næsten ingen materialister blandt videnskabsmændene, påstod taleren og fortsatte på sin egen satiriske måde: „Virkelige materialister findes i dag kun blandt jurister, forretningsmænd og teologer! Det er alle dem, der ikke for alvor beskæftiger sig med problemer. Hvis kirken vil hævde sig i fremtiden, må den slutte op om videnskabens foregangsmænd“.

Det er er særkende for magtesløse personer, at de altid skal have andre forhold end de foreliggende for at kunne udrette noget.

Christian Kjellerup

UFO - observationer over Skandinavien

(Ought to be translated).

Fra den 10. februar til den 9. marts 1962 er der til SUFOI's Rapportcentral indkommet 19 rapporter, der fordeler sig med 2 fra før 1959, 3 fra 1961 og 14 fra 1962. Der er i samme tidsrum indkommet 6 detektorvarslinger fra 1962, således at antallet af detektorvarslinger nu er oppe på 146.

Også i den forløbne måned er der registreret et ret ringe antal observationer. Det til trods for, at vejrforholdene har bedret sig en del. Det kunne i virkeligheden se ud til, at der er kommet et fald i aktiviteten, som ellers har været ret konstant i lang tid.

Den 22. december 1961 ses et cigarformet objekt over Horsens. Observatør er fru Stenstrøm. Fruen iagttog sammen med sin far objektet fra bopælen. Vejret var klart og tørt, og det var frostvejr. Objektet blev iagttaget i fuldt dagslys, nemlig fra kl. 1505—1510. Første gang observatørerne så objektet, fløj det langsomt mod syd i vandret stilling. Farven på objektet var lys orange, og det så ud, som om det udsendte bølger eller stråler. Objektet virkede blankt. Det forsvandt mellem hustage, men kom lidt efter til syne igen, — denne gang i lodret stilling. Dernæst forsvandt det langsomt mod syd.

Den 26. januar ses et meget hurtigt objekt over Randers. Det er hr. K. O. Christensen, der er observatør. Objektet, der var svagt gult, fløj fra den nordlige horisont til den sydlige på sølle fire sekunder. Undervejs blev kursen ændret svagt mod sydvest. Der var ingen lydfænomener.

Fra Vejle ses den 5. februar 2 objekter. Først et blåligt kl. 1820—1825, dernæst et ildrødt kl. 2010—2030. I begge tilfælde drejede det sig om et lille objekt (i udstrakt arm), der foretog forskellige manøvrer.

Fra Nakskov ses den 8. februar et rødligt, pulserende objekt komme flyvende fra sydøst med kurs

N Norge S Sverige T Tyskland DV Detektorvarsling

SEPTEMBER		OKTOBER		NOVEMBER		DECEMBER		JANUAR		FEBRUAR	
F 1		S 1	1	O 1		F 1	1	M 1		T 1	
L 2		M 2		T 2	1 DV	L 2	2	T 2	3 1 DV	F 2	
S 3	1	T 3		F 3	2	S 3		O 3	1	L 3	1
M 4	1	O 4		L 4	5	M 4		T 4	1	S 4	1
T 5	2	T 5		S 5	3 1S 5 DV	T 5		F 5	1 DV	M 5	2
O 6		F 6	2	M 6	1	O 6	1	L 6		T 6	1 DV
T 7		L 7	1S	T 7		T 7	1	S 7		O 7	
F 8	2	S 8	1 1 DV	O 8		F 8	2 DV	M 8		T 8	1 1 DV
L 9		M 9		T 9		L 9		T 9		F 9	
S 10	1	T 10		F 10	1	S 10		O 10		L 10	3 DV
M 11	1 3 DV	O 11	1 1 DV	L 11	2 1 DV	M 11		T 11		S 11	
T 12	2	T 12	1 1 DV	S 12	1 DV	T 12		F 12	1	M 12	1 DV
O 13		F 13	2	M 13		O 13	1 2 DV	L 13		T 13	1
T 14		L 14	1	T 14		T 14	4	S 14		O 14	2
F 15	1 1 DV	S 15		O 15		F 15		M 15		T 15	
L 16	3 2S	M 16		T 16	1 1S	L 16	1	T 16		F 16	
S 17	2	T 17		F 17	1	S 17	1 DV	O 17		L 17	
M 18	2 1 DV	O 18	3 DV	L 18	3 1 DV	M 18		T 18		S 18	
T 19	1	T 19		S 19	2	T 29		F 19		M 19	
O 20	3	F 20	1 1 DV	M 20	2 2 DV	O 20		L 20		T 20	
T 21		L 21	2 DV	T 21	1 DV	T 21		S 21		O 21	
F 22		S 22	1 2 DV	O 22	2 1 DV	F 22	1	M 22		T 22	1
L 23	1 DV	M 23		T 23	1	L 23		T 23	1	F 23	2
S 24	1	T 24		F 24	1	S 24		O 24		L 24	
M 25		O 25	3 1S	L 25	1 DV	M 25		T 25		S 25	
T 26	1 1 DV	T 26		S 26	1	T 26	1	F 26	1	M 26	
O 27		F 27	1 1S 1 DV	M 27	1	O 27	1 DV	L 27	1	T 27	
T 28		L 28	1S	T 28		T 28		S 28		O 28	1
F 29		S 29	1 1S	O 29		F 29		M 29	1 DV		
L 30		M 30	1 1 DV	T 30		L 30	1 N	T 30	2 DV		
		T 31	3 1 DV			S 31		O 31			
26 + 7 DV		*25 + 14 DV*		*31 + 12 DV*		*14 + 6 DV*		*9 + 5 DV*		*12 + 6 DV*	

mod nordvest. Det var ærtstort og havde et noget udflydende udseende. Det ændrede kurs mod sydvest, medens dets farve ændredes fra rødligt til orange. Hastigheden var stor.

Og så en rapport fra Sydjylland. Den 14. februar kl. 2233 ser lokomotivføreren fra ekspressen mellem Fredericia og Esbjerg et objekt mod sydøst. Observationsstedet var i nærheden af Esbjerg. Objektet var ellipseformet med en „blæselampe-lignende hale“. Objektet fløj langsomt, d. v. s. kun lidt hurtigere end en satellit. Medens det fløj, skiftede det farve fra blændende hvidt til rødt. Det forsvandt ganske pludseligt efter ca. 15 sekunders observationstid. Det var ærtstort. Vejret var klart og tørt.

Frk. B. Møller ser den 23. februar kl. 1900 et objekt forsynet med en lang hale. Det blev observeret fra Roskildevej i Ringsted. Selve objektet skiftede farve og lysstyrke flere gange, medens halen, der var meget længere end objektet, var røgfarvet. Selv om objektet flere gange slukkedes, var halen konstant til syne. Objektet forsvandt i horisonten mod nord efter at have tilbagelagt 90—100 buegrader på 2 minutter.

Bådsmand Bak-Sørensen er ude at sejle igen, og han har sendt en observation fra Atlanten, nærmere betegnet 384 sømil nord for de kanariske øer. På skibet fik man pludselig øje på en lysstråle, der stod på skrå et stykke over horisonten. Det så ud som et langt og tyndt neonrør. Objektets lys var kraftigt hvidt. De to første minutter, objektet blev iagttaget, var lyset konstant, men så begyndte det at pulsere, indtil det to minutter senere slukkes langsomt for ikke at komme igen.

Foruden de her nævnte observationer var der observationer fra Nykøbing M., Viby, Rødvig, Roskilde, Roldsted (Mors), Ålborg samt Helsingør.

Detektorvarslingerne var fra Borup, Vejle, København og Horslunde.

Erling Jensen,

Ligger vi i dvale?

— Det er, som om hele SUFOI ligger i dvale for tiden!

Sådan stod der i et brev, jeg fik for nogen tid siden, og det gjorde mig deprimeret. Det kan vist ikke benægtes, at SUFOI for øjeblikket er inde i et slags dødvande — i hvert fald mange steder. Studiekredse og grupper er inde i en periode, hvor man går på stedet, og nyhederne fra udlandet er temmelig negative. Snart den ene og snart den anden af dem, der har påstået at have kontakt, viser sig at være svindlere — og andre skifter til negativt standpunkt uden nogen påviselig grund.

Det ER forvirrende, men hvis man går de falske kontaktfolk efter i sømmene, undrer man sig ærligt talt over, at de har kunnet holde svindelen gående så længe. Først for et par måneder siden havde jeg lejlighed til at læse Reinhold Schmidts egen beretning — og den stank langt væk. Alene hans fantastiske historie om et besøg i Cheops-pyramiden, hvor han så et rumskib, hvori selveste Jesus — efter hans påstand — for 2.000 år siden skulle have forladt Jorden — gjorde mig sikker på, at manden var en svindler.

Men: ved gennemlæsning af hans og andre falske kontaktberetninger er der en ting, som har slået mig, nemlig at disse beretninger ikke er så logiske, intelligente eller fri for personlige fordomme som George Adamski's. En anden ting er, at disse falske kontaktfolk i deres beretninger sætter sig selv i beretningens centrum — i modsætning til George Adamski.

Det er selvfølgelig stadig muligt, at Adamski en dag vil blive afsløret som svindler — jeg tror det blot ikke, bl. a. fordi hans bøger og skrifter giver indtryk af en højere visdom end de banale og friskfyr-agtige kontaktberetninger, der indtil nu er blevet afsløret som falske. Adamski har heller ikke — i modsætning til de fleste andre — benyttet sin kontaktpåstand til at skaffe sig personlige fordele — hvilket de fleste falske kontaktfolk har gjort på den ene eller anden måde.

Det kan måske også være forklaringen på, at den mystiske såkaldte tavshedsgruppe har gjort så kraftige forsøg på at standse Adamski. Han er nemlig — selv om han mangler en anerkendt uddannelse — for intelligent og ærlig og derfor tusind gange

farligere end fupmagerne. Disse svindlere går i virkeligheden tavshedsgruppens ærinde, fordi deres afsløring som bedragere uvægerligt vil få ærlige og velmenende mennesker til at forkaste UFO-sagen som gennemført svindel. Måske står tavshedsgruppen direkte bag fupmagerne for derved at styrke deres arbejde imod UFO-sagen og bringe folk i tvivl.

Denne fare truer også vore hjemlige UFO-interesserede — men den er ikke vanskelig at undgå. Hvis man sætter sig på sin hale og sammenligner de forskellige kontaktberetninger, mens man bruger den kritiske sans, som en ufolog nødvendigvis må have, vil man hurtigt kunne skille kornet fra avnerne.

Jeg understreger endnu engang: Fordi man bliver optaget af UFO-sagen, skal man ikke kritikløst kaste sin sunde fornuft og sin medfødte skepsis over bord!

De bitre nyheder fra udlandet er nok ikke den eneste årsag til øjeblikkets passivitet. Det er vinter, og folk opholder sig ikke så meget ude i det fri. Derfor er antallet af observationer også tilbøjeligt til at falde.

Endelig kan der ligge en anden grund bag den tallerkenmæssige passivitet. Gennem de sidste måneder har Jordens to førende magter prøvet en række atomvåben med enorm slagkraft. Vor klodes atmosfære er fyldt med dødbringende radioaktivt støv i de højere lag — og da rummenneskene meget godt ved, hvad der er sundest for dem, nærer de sikkert ikke større ønske om at besøge Jorden, så længe vor atmosfære er så kraftigt besmittet med strålegiften. Ganske vist kan radioaktiviteten næppe trænge ind i deres skibe i større mængder, men hvis de lander og vover sig ud i Jordens atmosfære, kan de ikke undgå støvet. Derimod skulle det ikke undre mig, om der er begyndt at indløbe rapporter om de grønne ildkugler, som tilsyneladende kan neutralisere strålingen . . .

Måske er der ikke så mange UFOs i vor atmosfære for øjeblikket, måske forholder de sig afventende — men under alle omstændigheder er det på tide igen at slå fast med syvtommerspir, at hovedsagen inden for UFO-problemet ikke er, om der er 10 eller 100 observationer på en måned, men hvordan hvert enkelt menneske reagerer på det faktum, at der er intelligensvæsener — endda mennesker — på andre planeter i det kosmiske rum, og på de nye etiske og moralske krav, som følger af dette faktum. *Det er kort sagt ikke den flyvende tallerken, men dens betydning for det enkelte menneske, der er hovedsagen.*

Så længe det er tilfældet — og så længe der er mennesker, som de flyvende tallerkener har bragt til at tænke, ligger UFO-sagen ikke i hi. — Og det vil den heller ikke komme til fremover!

Per Borgaard.

En filosof - videnskabsmand ser på verdenskrisen

En af de mest vidtskuende og sandt videnskabelige afhandlinger om betydningen og naturen af den kaotiske æra, vi befinder os i i dag, er givet af dr. *Paul Brunton* i hans nyeste værk *„Menneskets åndelige krise“*, (udkommet i 1952).

Enhver, der søger at få en klarere opfattelse af årsagerne og kræfterne bag vor verdens nuværende tilstand, skulle studere dette værk af en mand, der må anses for at være en af vor tids få sande filosof-videnskabsmænd.

Dr. Brunton bryder sig måske ikke om at blive kaldt „videnskabsmand“, men skal vi bruge ordet i dets sande betydning, er det bestemt rigtigt at anerkende en, der virkelig har fulgt opfordringen „menneske, kend dig selv“, som en første klasses videnskabsmand.

Skønt citater i uddrag aldrig giver retfærdighed til en sådan bog, i hvilken hvert ord er værdifuldt, vil nogle få korte stykker måske kunne antyde bredden og dybden af Paul Brunton's forståelse af menneskehedens nuværende vanskelige stilling.

„ . . . Vore ydre fremskridts aktivitet gør mennesket blindt for sandheden om, at ingen civilisation, der ikke kan opnå balance mellem de materialistiske og åndelige kræfter, kan vare. Dens egen tunge materialisme får den til sidst til at vakle. Dette er én dunkel mening om vor tids verdensrystende begivenheder. Den moderne civilisation har arbejdet sig hen til sit logiske endeligt og har høstet, hvad den har sået . . .

. . . Den selvbehagelige tilfredshed over, at alt bliver bedre og bedre, er ved at forsvinde. Den ulykkelige konstatering af, at fremskridt kan være for

ensidig en ting, er ved at ske. At se så megen strid og uorden i verden, så megen bestialitet og fornuftløshed kan let få mennesket til at undre sig over, hvilken slags fremskridt dette er.

Disse tider må ses i egentligt historisk og psykologisk perspektiv, hvis de skal ses korrekt. Det vil da ses, at det gjorte tekniske fremskridt ikke har opvejet den åndelige tilbagegang, der har ledsaget det. Den skærende ulighed mellem dem påkalder opmærksomheden . . .

. . . Videnskaben har undersøgt universet i enhver retning med undtagelse af én — videnskabsmanden selv! Trykket og spændingen i vort såkaldte civiliserede liv er sådan, at det for mennesket bliver mindre og mindre muligt at finde tid til at se på sig selv — og endnu mindre til at se ind i sig selv . . .

. . . Vi, der lever på den ydre skal af en planet, der drejer sig vej gennem det endeløse rum, tilhører den mest tragiske og kritiske af alle dens æraer. Derfor må vi begynde at søge efter dens mening for os. At opdage, hvad den er, og at omorientere vort liv i overensstemmelse hermed kunne gøre den nær forestående æra til den mest velsignede af alle, men ikke at gøre det kunne let gøre den til den værste

At universet har en mening, og at menneskeligt liv ikke er en blot og bar vandring fra intethed til intethed, er den faste bekræftelse af filosofien. Skønt den i sin fylde tilbyder en visdom, der er vanskelig at fatte, en for ophøjet moral, en mystik, der er for fremmed til, at menneskehedens masser skal bekymre sig om den, endnu mindre forstå den og leve op til den, er dette ikke at sige, at den er nytteløs for dem eller ikke har noget budskab til dem i den alvorligste krise i deres liv. Uden at bede enhver om at blive en moden filosof, uden at bede nogen som helst om at studere lysbringende filosofi, beder den dog om at blive hørt i dens budskab om menneskehedens nuværende situation . . .

. . . Den krise, som verden nu står over for, er noget, den aldrig har stået over for før på så bred en front. De fleste mennesker føler sig hjælpeløse over for disse katastrofale begivenheder, der har fulgt efter hinanden så hurtigt i løbet af de sidste få år. Det menneskelige sind er for forstyrret til overhovedet fuldtud at kunne samle betydningen deraf. Vi må spørge os selv, hvorfor sådanne ubekendte historiske hændelser, sådanne revolutionerende opfindelser, sådanne onde anslag og sådan indre gæring skal ryste menneskeheden netop på dette tidspunkt og i så stor målestok i dens årelange løbebane. Hvorfor har disse hændelser ikke vist sig før?

Det er en fejltagelse at se efter historiske analogier for at sammenligne de nuværende situationer. Om kort tid vil det vise sig, at krisen i dag ikke blot er uden sidestykke i dens umådelige spillerum, men også på en meget speciel måde.

Vi står ikke blot ved slutningen af en historisk tidsalder i det menneskelige liv, men også ved slutningen af en kosmisk tidsalder. Førstnævnte situation er indtrådt før og vil indtræde igen, men sidstnævnte er en situation, med hvilken der ikke i så stor udstrækning har kunnet drages sammenligning gennem tiderne efter Atlantis.

Sammenlignet med den tid, annalerne ved at berette om, er den menneskelige historie derfor nået til en periode af alvorligste betydning og den menneskelige skæbne til en periode for den alvorligste beslutning.

. . . En hel æra er ved at blive bragt til afslutning — hvoraf opløsningen af værdier og institutioner forklares. Dens egen alvorlige mangler, dens egen moralske tilbageståenhed og dens egen hæslige materialisme har ædt sig ind i dens eget „kød" som ætsende syrer.

Vi er vidner til en umådelig planetomfattende afvikling af opslidte former, falske ideer, hykleriske institutioner, selvisk holdning og åndelig stagnation, selv om denne afviklings veje og kræfter i sig selv er så slette, at de for en tid indfører en værre tingenes tilstand end den tidligere. For det gode er ved at opløses samtidigt med det onde, det sande ryddes bort sammen med vrøvlet, og det smukke ødelægges også. I denne overgangsalder, hvor udviklingskræfterne presser og indvirker på menneskeheden, både indefra og udefra, bliver de fremherskende moralske særkender overalt ubarmhjertigt tvunget til at vise sig, som de virkelig er og uden forklædning. Og overalt høster menneskene med dramatisk uundgåelighed følgerne, til hvilke disse særkender fører. Til slut er det lige så umuligt for dem at skjule, hvad de begærer, som det er at undgå, hvad de fortjener. I dette århundrede er det gengældelseslovens sag ubarmhjertigt at regulere alle de gruppers og interessers „konti", der er blevet domineret

af det dyriske ego. Historien er blevet dunkel på en dramatisk måde.

Dette er i sandhed dommens „dag“, (d.v.s. periode), der tales om i Bibelen, tiden, hvor retfærdighedens målestok er i fuld gang for alle racer, alle klasser, alle nationer og alle religioner. Dette er skalaen, hvorefter den af menneskeheden opbyggede struktur og menneskeheden selv bliver vejet, målt og værdsat . . .

. . . Den nye tidsalders magt har langsomt begyndt sit arbejde. Dens tryk tvinger menneskene til at forfølge nye undersøgelsesveje, til at tørste efter videre livsbevidsthed, selv om deres umodenhed ofte fører dem til at forveksle det onde med det gode, den ondskabsfulde løgn med den velsignelsesrige sandhed. Hvorfor har folkemasserne i Asien ellers endt deres lange døs og her begyndt grådigt at benytte de nye muligheder til at lære at læse og skrive og således blive mere erkendte borgere i verden? Hvorfor har de underpriviligerede på de fem kontinenter været så vedholdende i deres krav om et bedre økonomisk liv end tidligere? Hvorfor er lande, der sov i middelalderlig tilbageståendehed, blevet rejst ved krig og kriser og tvunget til at åbne sig for nye og værre så vel som nye og bedre ideer? Det er, fordi en universel gæring rører op i både det onde og det gode, der så længe har boet i menneskenes sind. De alene, der har nøglen til vor tid, kan læse dens gåde, hvilken er, at den gamle måde for materialistisk tænkning, de gamle måder at se livet på, hurtigt bringes op til overfladen i deres yderste former, blot for omsider at blive ubønhørligt knust af overraskende begivenheders chok . . .“

(Paul Brunton).
Oversætter: H. Rasmussen.

At se det rette og ikke gøre det er mangel på mod.

(Kung-fu-tse, 551—479 f. Kr.)

Betydningsfulde fakta

Fra „Le Courrier Interplanétaire“, oktober 1960, citeres følgende:

I et øjeblik, hvor verdenssituationen synes at forkludre sig og gå i hårdknude, burde meddelelsen om, at de andre kloder — endog de nærmeste — er befolket med tænkende væsener, være det, der fik en altoverskyggende betydning. Om det så er den gamle pioner inden for rumfarten, Hermann Oberth, så erklærer han sig overbevist om, at planetsystemerne Tau Ceti og Epsilon Eridani, som vore radioastronomer lytter efter, må regnes blandt de områder, hvorfra de flyvende tallerkener kommer. Ifølge et telegram fra UPI har russerne for nylig meddelt, at de vil sende en raket rundt om planeten Mars for at tage fotografier, der skulle bevise, at der er liv på denne planet. Endvidere erfarer vi, at luftfart- og rumforskningsadministrationen i USA (NASA) siden sidste halvdel af 1960 har opfanget signaler fra en ukendt satellit, der bevæger sig rundt om Jorden. Sådanne signaler er også blevet opfanget af radioastronomer i Europa. Den 1. marts 1960 offentliggjorde NASA et program, som bl. a. omfatter efterforskning af liv uden for vor egen klode. Angående den ukendte satellit, om hvilken meddelelse fremkom allerede i februar 1960, og som skulle veje 15 tons, har den russiske ekspert i astronautik, Alla Masewitch, den 12. februar sagt, at han tvivlede stærkt om, at den skulle være af sovjettisk oprindelse, og han tilføjede: „Uden nærmere oplysninger kan jeg end ikke forestille mig, hvorfra den skulle komme“. Viceadmiral R. H. Hillenkoetter, leder af US efterretningsvæsen (CIA), har netop erklæret: „Jeg ved, at hverken Rusland eller USA har noget som helst, der ligner UFOer med deres ekstraordinære hastigheder og manøvredygtighed, men under alle omstændigheder flyver disse maskiner under intelligent kontrol“.

Vi tillader os at spørge, om der er nogen mening i at kalde os tossede, fordi vi har positiv viden om denne intelligente kontrol? Hvem tør vove at spille struds, når der foreligger sådanne fundamentale oplysninger som dem, vi bringer?

De meddelelser, der er offentliggjort i den franske presse om observerede rumskibe, beløber sig til ca. $1/30$ af det samlede antal, hvorom vi har modtaget rapport fra snart sagt alle lande. Fra tid til anden hører vi fra læserne, men vi kan ikke offentliggøre

alt. UFO-organisationen i London, Luforo, har for året 1959 optalt 154 observationsrapporter. Den brasilianske undersøgelseskommission meddeler, at der alene for Brasiliens vedkommende foreligger 81 rapporter fra 1959 mod 87 i 1958. Og det er blot fra Brasilien.

For 1960 gælder det, at alle indberetninger, der er hold i, taler om talrige overflyvninger og kortvarige landinger af UFOer — såvel cigarformede sim skiver og trekanter - i følgende lande: Alaska, Argentina, Brasilien, Cypern, Danmark, England, Fidjiøerne, Irland, Japan, Mallorca, Norge, Spanien, Sydafrika, Schweiz, Tyskland, USA, Venezuela og Østrig.

Disse overflyvninger og landinger er blevet talrigere siden juli måned 1960 og falder sammen med, at Mars er begyndt at nærme sig Jorden (korteste afstand i december 1960).

Men visse mennesker vil trods alt ikke tro noget af dette. Vi forlanger ikke, at de skal TRO, men blot, at de skal tage kendsgerninger til efterretning. F. eks. følgende:

„Le Courrier Interplanétaire" har i sit nr. 32 af 28. oktober 1957 givet meddelelse om en sagkyndig analyse af et stykke metal, der den 13. december 1954 var faldet ned fra et UFO i byen Campinas i Brasilien. Denne analyse har godtgjort dette metals ikke-jordiske oprindelse, idet det drejer sig om et stykke 100 % rent tin, som ikke forekommer på Jorden (vægtfylde 10,3 i stedet for 7,3).

I september 1957 så en gruppe fiskere pludselig et UFO eksplodere over strandbredden tæt ved Ubatuba (staten Sao Paulo, Brasilien). Lang tid efter og ikke uden mangfoldige vanskeligheder lykkedes det dr. Olavo Fontes, der som kirurg er tilknyttet det medicinske fakultet i Rio de Janeiro, at erholde nogle brudstykker fra dette UFO. Disse har været genstand for undersøgelse såvel med en Hilzer spektrograf som med røntgenstråler i de største brasilianske laboratorier. Resultaterne er imidlertid først blevet meddelt i marts 1960. Det drejer sig om det renest tænkelige magnesium, renere end den prøve, der betragtes som den reneste her på Jorden. Sidstnævnte prøve opbevares i „American Society for Testing Materials" og indeholder spor af calcium, aluminium, kobber, jern og silicium. Endelig har prøven fra Ubatuba en vægtfylde på 1,86, medens jordisk magnesium har en vægtfylde på 1,74.

[Oversætter Aage Voss

Tallerkener og historie

af Harry Lord

Orbit, marts 1961

Der findes en hel del „tallerkenforskere", der mener, at tallerkenerne er mekaniske, metalliske genstande fabrikeret af et eller andet ukendt land på denne jord. Hvis vi anvender glosen „tallerkenformet" i almindelig betydning, er jeg ikke uenig med dem, for også jeg tror, at de teknisk udviklede lande på denne jord er i besiddelse af et cirkulært, tallerkenformet apparat, der roterer, medens det flyver med stor hastighed. Hvis jeg skulle tænke på tallerkenerne som noget nyt, som først fremkom i 1947, ville jeg uden tvivl af hele mit hjerte gå ind på denne tankebane. Det ville ikke indebære noget mysterium.

De, der stadig fastholder en sådan ide på trods af undersøgelser siden 1947, må enten være blot og bar stædige, eller også er de ikke klare over det faktum, at flyvende tallerkener har besøgt vor planet i lange tider. Det er vanskeligt at forestille sig, at top-navne i tallerkenundersøgelser og velkendte tallerkenmagasiner redigeret af dem, kan være med i den sidstnævnte gruppe. De er ikke opmærksomme på de historiske optegnelser, der beviser uden for enhver tvivl, at tallerkener har fløjet i vor atmosfære, længe før vi overhovedet opfandt flyvemaskinen. *Om dette forhold kan der ikke herske skygge af tvivl.* Det var den første vigtige opdagelse, der blev gjort i tallerkenforskningen. Den kvalte automatisk den ide, at de flyvende tallerkener blev fabrikeret på Jorden. Hvad er det da, de mennesker, der forfægter teorien om de jordisk fremstillede tallerkener, vil opnå? Hvis de tror, de kan overbevise os om det modsatte af indlysende kendsgerninger, må de være lige så dumme som de „fladpander", der synes at ignorere de mest afgørende beviser.

Jeg har gjort mit bedste for at forestille mig de tankebaner, de „jordisk fremstillede tallerkener"s brigade har anvendt, samtidig med at jeg i tankerne har fastholdt det historiske aspekt, og jeg kan ikke se, hvordan de forener de to modsætninger. Der er, så vidt jeg kan se, kun én måde, på hvilken tallerkenerne kunne opstå på Jorden og dog passe ind i de historiske kendsgerninger, men da ikke én af „jordfremstillings"-teoretikerne har omtalt denne ene mu-

lighed, i hvert fald så vidt jeg ved, kan jeg kun antage, at det ikke er anført i deres bøger.

Jeg tænker på *bevidstløshed.* Det er muligt, at en fremskreden civilisation engang levede på denne planet, og at de havde evnen til at foretage rejser i rummet . . . at de havde tallerkener. Derpå kunne en eller to ting være sket:

1. en poltipning, der hurtigt omdannede hele den befolkede del af kloden til is og anbragte livet i en slags dvaletilstand, eller 2. et forsætligt forsøg med tiden, hvor nogle mennesker fra den tid blev bevaret med en fremtidig aktivitet for øje.

Tusinder af år senere ville de så vågne og udfolde den aktivitet, det fra starten var meningen, de skulle udføre. Dette er altfor fantastisk en ide, ikke sandt? Måske er det, men den ville forklare det større og større antal af besynderlige uhyrer, der fra tid til anden bliver set over hele Jorden. Polypdyret og Loch Ness-uhyret, for at nævne to, kunne have været præserveret i isen i tusinder af år, blevet frigjort, da isen på polerne smeltede, og derved narret vore historikere og biologer. Dette er naturligvis alt sammen ren og skær fantasi. Er det fejlagtigt, kan man stadig bruge emnet til skabelse af en god science fiction film. Jeg omtalte det kun for at vise, hvor langt man er nødt til at gå, hvis man skal opretholde „jordfremstillingsteorien". Det gale ved det er bare, at det også kvæler den ide, at en af verdensregeringerne fremstiller alle tallerkenerne.

De historiske optegnelser åbenbarer også, at andre typer af UFOer har aflagt besøg her på Jorden engang i fortiden. Cigarformede, trekantede, runde, cylinderformede, halvmåneformede, firkantede og mange andre arter. Er de også fremstillede af en af vore nuværende regeringer? Nogle af de cigarformede objekter er beskrevet som værende over 1,5 km i længden. Det må være et meget dygtigt udarbejdet system, der var i stand til at finde et sted på Jorden til at opbevare, vedligeholde og hemmeligholde en så kolossal flåde af super-rumskibe og samtidig bruge millioner af kroner på almindelige raketter.

Den indlysende konklusion, man når frem til, er, at historien spiller en meget vigtig rolle i studiet af UFOer. At ignorere det er at komme på vildspor.

Oversætter: Svend Larsen.

★ ★ ★

Billedforklaring til fotografiet på bagsiden

Dette månefotografi af månebjergkæden Apenninerne's østlige del er taget med 60 tommers reflektoren på Mount Wilson observatoriet beliggende i Californien, U. S. A., i 1956.

Læserne bør lægge mærke til billedets højre hjørne, og de vil da se en ANSIGT lignende formation, og dette er ikke en tilfældighed, for det var nemlig på denne måde, at man i de helt gamle dage (ca. 5000 til 15000 år siden) gjorde de rumrejsende opmærksom på, at her boede der mennesker, så og så langt fremskredne i udvikling, men denne form for kommunikation er i vore dage smuldret hen.

Men vi finder dog resterne af den her på jorden også, blandt de få steder kan nævnes pyramiderne i Ægypten og lukaernes ruinbyer i Peru. På luftfotografier af ovennævnte steder, taget fra stor højde, ses lignende ANSIGTER og gamle symboler, og læg nøje mærke til at disse symboler og ansigter kan kun ses fra luften.

Kai Ove Madsen.

Hamilton, Ohio, 20. juni 1959 (AP).

Et Air Force mandskab samlede sent i dag stykkerne af et uidentificeret flyvende objekt op og tog dem med til Wright Patterson Air Force Base i Dayton.

Air Force mændene gav ingen forklaring på, hvad det kunne være, som faldt fra den tilsyneladende tomme himmel sent i går, og som landede tæt ved en 14 årig dreng.

Politiet sagde, at objektet, der omtrent var på størrelse med en badebold, var brudt sammen, da det ramte et betonfortov. Officerer sagde, at det sandsynligvis var af et eller andet skinnende metal, men at det så forbrændt ud. Farverne var fra gråt til flødefarvet.

Den 14 årige Sammie Harris sagde, at han legede på gårdspladsen, da objektet faldt, og han hørte ingen flyvere på det tidspunkt.

Er De blevet medlem af SUFOI?
Hvis ikke så gør alvor af det nu!
Det koster 9 kr. pr. kvartal - incl. UFO-NYT.
Skriv allerede i dag efter optagelsesbetingelser hos:

SUFOI - SEKRETARIAT
Leif E. Pedersen, Kastrupvej 260
København, Kastrup.

ELLER I NORGE:
G. Helgedagsrud, »Helgebo«, Jesshim, Norge.

ELLER I SVERIGE:
Jan Kullenbäck, Slottsskogsgatan 54, Gøteborg.

UFO-sagen har mange venner. Hjælp dem ind i SUFOI

BILLEDBÅND, både foredrags- og Adamskiserien, er udsolgt og vil ikke mere kunne ekspederes.

SEKRETARIATET.

Gruppeliste fortsat

Birkerød: K. Benn, Stationsvej 3, tlf. 01 81 33 92
Espergærde: Alfr. S. Hansen, Lindevej 29, tlf. 948.
Frederikssund: N. C. Tranberg Beier, Tværstræde 16.
Nakskov: E. Hansen, Holleby, telf. 527.

KØBENHAVN:
Brede: Finn Madsen, Lystoftevej 20 b, Brede, Lyngby, tlf. 87 83 60.
Dragør: L. P. Bendtzon Jørgensen, Peter Petersen Alle 36, tlf. Dr. 115
Frederiksberg: Finn Laustsen Toft, Dalgas Blv. 91, I, tlf. Fasan 211.
Frederiksberg II. Karl Hansen, H. Ibsensvej 29 A, Kbhv. V, tlf. VE 9415.
Gentofte: B. Brandt, Ermelundsvej 109, Gentofte, tlf GE 1490.
Gentofte II: H. Olrik, Agertoften 9, Gentofte, telf. GE 5314.
Glostrup: H. Jørgensen, Diget 5, Glostrup, telefon 01 961303.
Kastrup I: Leif E. Pedersen, Kastrupvej 260, tlf. 01 50 05 22.
Kastrup II: I. Larsen, Soldugsvej 17.
Nyboder: S. Olsen. Sct. Paulsgade 14, Kbh. K.
Sundby I: Aage Müller Christensen, Backersvej 67 Kbh. S., telf. SU 9525.
Sundby II: Stanislaw A. Slonina, Frederikshøj alle 6.
Sundby: Svend Hansen, Amsterdamvej 11, st. København S.
Vesterbro: H. Heiden, Flensborggade 32, I, Kbh. V, telf. 918 y.
Østerbro: H. Nielsen, Kildevældsgade 69[1], telf Ry. 3643.

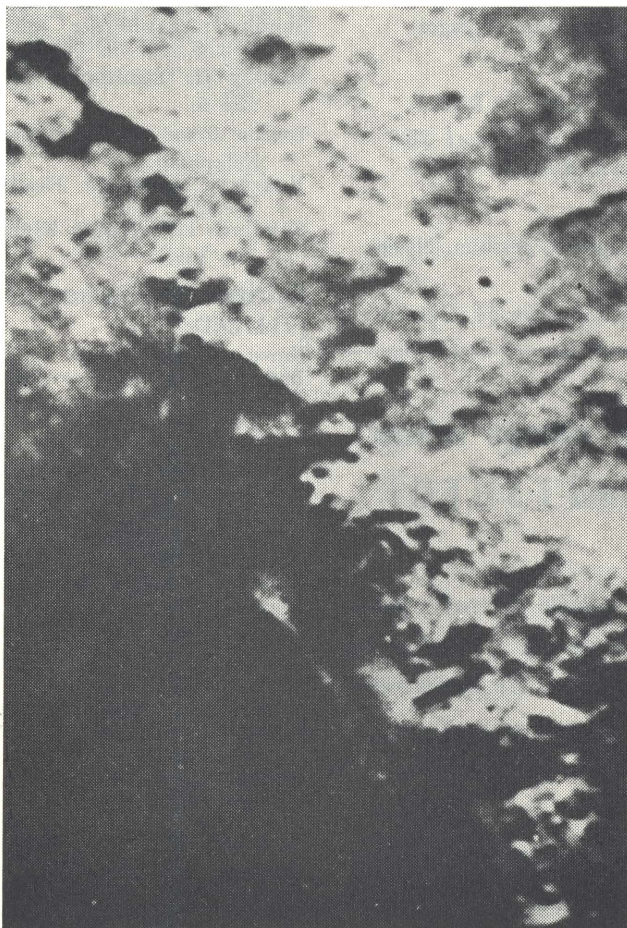
Kontaktpersoner pr. 1. juli 1961

JYLLAND:
Brovst: N. Stampe, telf. 200.
Børkop: K. Sørensen, Overgade 18.
Haderslev: G. Stoltenborg, Hjortebrovej 32, telf. 045 24454.
Nykøbing Mors: I. Jessen, Nørrebro 60.
Roslev: F. Kristensen, Box 8, Roslev, tlf. Durup 172.
Rødding, Sdr. Jylland: T. Lau, Radiohuset, Rødding, telefon 048 41517.
Samsø: N. K. Fokdal, Kolby Skole.
Skive: K. O. Madsen, Højlundsvej 15, telf. 1583.
Struer: S. P. Christensen, Jernbanegade 4, Struer.
Svenstrup, Als: A. M. Struck, telf. 120.
Sæd: A. Gasenzer, Sæd, Tønder.
Østbirk: A. Andersen, Urupskov.

FYN og LANGELAND:
Nyborg: K. Å. Balsløv, M. Rasmussensgade 15.
Odense: G. R. Nielsen, Søgaardsvej 11, Næsby, telf. 09 11 99 20.
Rudkøbing: P. Bønnelykke, Strandbakken 12 telf. 51 17 22.

SJÆLLAND OG LOLLAND-FALSTER:
Bidstrup: K. E. Nielsen, Skovgaardspark 11,
Hedehusene: S. Larsen, Pilevej 2, Fløng.
Holbæk: H. Lehmann, Mosevang 29.
Hornslunde: Lynge Petersen, Højevej, telf. 96.
Lou: M. Larsen, Vilbanehøj.
Maribo: John West Henriksen, Gasværksvej 3, telf. 474.
Roskilde: E. S. Petersen, Gl. Landevej 26, Roskilde.
Stevns: K. Hansen, Kræmmergaarden, St. Heddinge.
St. Merløse: S. Jensen, St. Taastrup pr. St. Merløse.

KØBENHAVN:
Ballerup: J. Trap, Damtoften 17.
Nyhavn: A. Bak-Sørensen, Sømandshjemmet, Nyhavn 22.
Rødovre: E. Arndt, Lucernevej 123, Vanløse.
Sortedam: K. Tandrup Christensen, Gammeltoftsgade 8, Kbhv. K.

Månelandskab.

Se teksten på side 80.

Rounborg Tryk-Skive